

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται υπό του 'Γραφείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήθι παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁμορφίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑξαετηρίου δραχ. 5.—Ἑξαετηρίου φρ. χρ. 7
Δι' ἀσυνδράματι ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀιῶλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Ἰουλίου 1898

Ἔτος 17^{ον}.—Ἀριθ. 30

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 225]

—Διατί δὲν ἐπέστρεψες εἰς τὸ Μαρωκούρ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

—Ἐνόμισα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσω ἀνευ τῆς διατάξεώς σου, ἀπεκρίθη.

—Καλὰ λέγεις, εἶπεν ὁφείλεις νὰ ἴσῃς ἐδῶ εἰς τὴν διάθεσίν μου βταν ἔργουμαι. . . »

Μετὰ στιγμιαίαν δὲ παύσιν ἐπανέλαβε

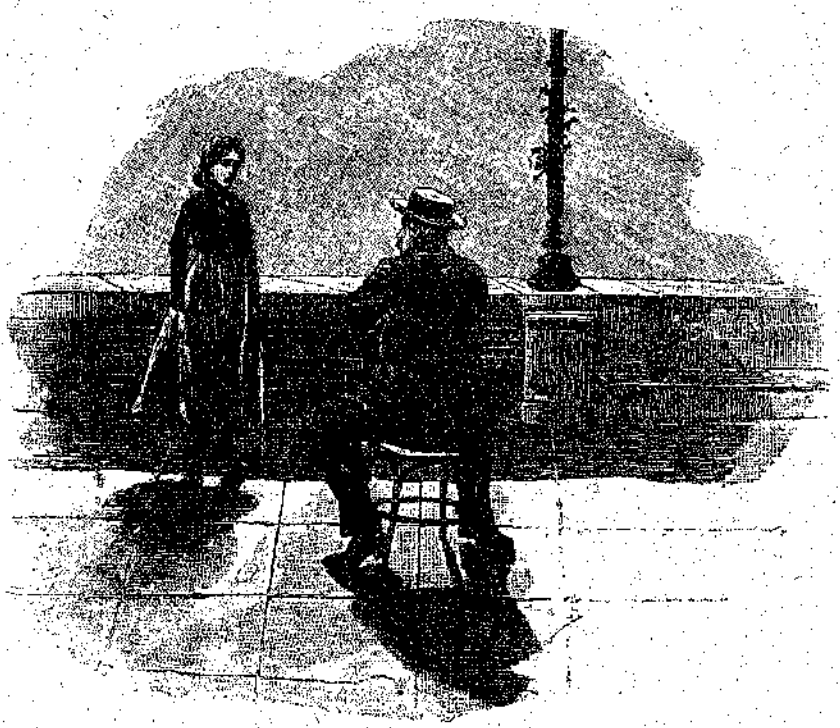
«Μάλιστα θὰ σε χρειάζωμαι καὶ εἰς τὸ Μαρωκούρ» πῆγαινε λοιπὸν ἀπόψε καὶ ἀφίενον πρῶτὸ νὰ ἐμφανισθῆς εἰς τὸ γραφεῖον θὰ σοῦ εἰπῶ τί θὰ κάμῃς. . . »

Ἀφοῦ δὲ ἡ Πετρίνα μετέφρασε τὰς παραγγελίας, ὡς ἤθελε νὰ δώσῃ ὁ κ. Βουλφράν εἰς τοὺς μηχανικούς, ἀπῆλθεν οὗτος, τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην οὐδεὶς ἐγένετο λόγος περὶ ἀναγνώσεως ἐφημερίδων.

Ἄλλὰ τί ἐσήμαινον. Ἀφ' οὗ ἡ ἐπιούσα ἦτο ἐξησφαλισμένη, τί τῆ ἐμελεε περὶ τῆς ἀποτυχίας τῆς σήμερον;

«Μάλιστα, θὰ σε χρειάζωμαι καὶ εἰς τὸ Μαρωκούρ.»

Τὴν φράσιν ταύτην ἐπανέλαβε, διερχομένη τὴν ὁδόν, ἣν ὅτε μετέβαινε εἰς Σαϊμπικῶ, εἶχε διέλθῃ μετὰ τοῦ Πέτρου. Εἰς τί ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ; Ὁ νοῦς τῆς περιέκτατο, ἀλλ' εἰς οὐδὲν στερεὸν ἠδυνήθη νὰ σταθῇ. Ἐν τῇ μόνον ἦτο βέβαιον, ὅτι δὲν ἐκάνηροτο εἰς τὰς καλαμιετρίας. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ δὲ ὄφειλε νὰ ἀναμένῃ ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τῷ κυρετῷ τῆς ἀγωνίας, διότι ὅτι εἶχεν ἤδη ἐπιτύχη, τῇ ἐπέτρεπε νὰ ἐλπίζῃ τὰ πάντα, εἴαν εἶχε τὴν φρόνησιν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν γραμμὴν, ἣν τῇ ἐχάραξεν ἡ μήτηρ τῆς πρὶν ἀποθάνῃ, βραδέως, μετὰ φρονήσεως, οὐδὲν ἐπισπεύδουσα, οὐδὲν κινδυνεύουσα· νῦν εἶχεν εἰς χεῖράς τῆς τὸν βίον τῆς, ὅστις θὰ ἦτο ὅ,τι αὐτὴ θὰ τον παρασελεύαζεν ἰδοὺ τί ὄφειλε νὰ διανοηθῆι ὁσάντις θὰ ἦτο χρεῖα νὰ ἐκστομίση ἕνα λόγον, ὁσάντις ἤθελε νὰ ἀ-

«Ἐξοικίωμεν ἔς τὸ Σαϊμπικῶ» (Σελ. 234, στήλ. α'.)

ποφασίσῃ τι, ὁσάντις θὰ ἀπετόλμα νὰ προχωρήσῃ ἐν βῆμα εἰς τὰ ἔμπροσ· καὶ ταῦτα ἐν ᾧ οὐδενὸς τὴν συμβουλήν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ.

Ἐκάνηλθεν εἰς Μαρωκούρ οὗτω διανοουμένη, βαδίζουσα βραδέως, ἱσταμένη ὅποτε ἤθελε νὰ δρέψῃ ἄνθος τι καρὰ τῆ βάσει φράκτου, ἢ προσέτι βτε ἐνώπιόν τῆς διεφαίνετο καλή τῆς θεᾶ τῶν λειμῶνων καὶ τῶν ἐντομῶν, ἐνδεδυμένη τις ἀναδρασμῶς, πυρετὸς τις ὠθον αὐτὴν νὰ σπεύσῃ τὸ βῆμα, ἀλλ' ἐκουσίως αὐτὴ ἐβράδυνεν αὐτὸ πρὸς τί νὰ σπεύσῃ; ὦφειλε νὰ λάθῃ ὡς συνήθειαν νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἑαυτὴν τὸν κανόνα τούτον, μηδέποτε νὰ ὑποχωρῇ εἰς αὐτομάτους ὁρμάς.

Ἐπανέυρε τὴν νῆσον τῆς ὡς τὴν εἶχε καταλίπει, πᾶν πρᾶγμα ἐν τῷ τόπῳ του· τὰ πτηνὰ εἶχον μάλιστα σεβασθῆ τὰ φραγκοστάφυλα τῆς ἰτέας, ἄτινα, ὠρμάσαντα κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς, ἀπετέλεσαν πρὸς τὸ δεῖπνον τῆς φαγητὸν ὅπερ οὐδόλωσ ὑπελόγιζε.

Ἐπειδὴ εἶχεν ἐπανέλθῃ πολὺ ἐνωρίτερον ἢ ὅτε ἐσγέλαζεν ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου, δὲν ἠθέλησε νὰ καταλιθῆ αὐτὸς ὡς ἐδείκνησεν, ἕως ὅτου δ' ἐπέλθῃ ἡ νύξ, διῆλθε τὴν ἐσπέραν ἔξω τῆς καλύβης καθήμενὴ ἐπὶ τῶν καλαμιῶν, ἐκεῖ ἔνθα τὸ βλέμμα ἐξετείνεται ἐλευθέρως ἐπὶ τῆς ἐντομῆς καὶ ἐπὶ τῶν ὄχθων αὐτῆς.

Τότε κατενόησεν ὅτι, εἰ καὶ βραχυτάτη ἦτο ἡ ἀπουσία τῆς, ὁ χρόνος εἶχε βαδίσῃ καὶ προξενήσῃ μεταβολὰς εἰς αὐτὴν ἀπειλητικὰς. Ἐντὸς τῶν λειμῶνων δὲν ἐπεκράτεε πλέον ἡ μεγαλοπρεπῆς ἐσπερινὴ σιωπὴ, ἣτις ἐξέπληξεν αὐτὴν σφόδρα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐγκαθιδροσεως τῆς ἐν τῇ νήσῳ, ὅτε καθ' ὅλην τὴν κοιλάδα οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο ἐπὶ τε τῶν ὑδάτων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑψηλῶν χόρτων, ὡς καὶ ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡ μυστηριώδης κτήσις τῶν πτηνῶν ἐπανερχομένων εἰς τὰς φωλεὰς τῶν πρὸς ὑπνον. Ἦδη τὴν κοιλάδα ἐτάρασσον μακρόθεν

παντοίοι θέρυβοι, κτύποι δρεπάνων, κριγμοί άξονος, ψόφοι μάστιγος, ψιθυρισμοί φωνών. Πράγματι, ώς είχε παρατηρήσει επανερχομένη εκ του Σαιμπιώ, είχε ήδη αρχίσει η χορτοκοπία των λειμώνων, ών ο χόρτος ένεκα της καλής αυτών θέσεως είχεν ώριμάσει ταχύτερον μετ' ου πολυ δε οι θερισται ήθελον έλθην εις τους λειμώνας της έννομης, ών την ώριμανσιν είχαν αναβάλη δένδρα μάλλον βαθυσιακα.

Τότε δε αναμφιβόλως ώφειλε να καταλίπη την φιλεάν της, ήτις δεν θα τη ήτο πλέον κατοικήσιμος· άλλ' ειπε δια της χορτοκοπίας, ειτε δια της θήρας το αποτέλεσμα δεν θα ήτο το αυτό μετ' ολίγας ώς εγγιστα ήμέρας;

Καίτοι δε ήτο συνηθισμένη ήδη εις την καλήν κλινοστροφωμήν ώς και εις τα κλειστά παραθύρα και τας θύρας τας κλειστας, έκοιμήθη έν τη εκ πτέριδος κλίμη της ώς εαν μηδέποτε είχαν εγκαταλίπη αυτήν, και μόνον ο ανατέλλων ήλιός την αφύπνισεν.

Έπορεύθη εις το εργοστάσιον, άλλ' αντί να μεταβή μετά των συντρόφων της εις τας καλαμιστρίδας, κατηυθύνθη προς τας γραφεία, έρωτώσα εαυτήν τί ώφειλε να πράξη, να εισέλθη ή να αναμένη;

Το τελευταίον τουτο άπεφάσισεν· έπειδή δε θα ίστατο πρό της θύρας, θα την εύρισκον εαν την προσεκάλουν.

Η προσδοκία αυτή διήρκεσε σχεδόν μίαν ώραν. Τέλος ειδεν έρχόμενον τον Ταλουέλ, όστις τραχέως ήρώτησεν αυτήν τί έκαμνεν εκεί.

«Ο κ. Βουλφράν μ' ειπε να παρουσιασθώ σήμεραν το πρωί εις το γραφείον.

— Η αύλη δεν είναι το γραφείον.

— Περιμένω να με φωνάξουν.

— Άναίδια.»

Η Πετρίνα τον ήκολούθησεν· έλθών εις την σκιάδα έλαβε καθισμα και εκάθισεν ικανώς, νεύσας δε δια της χειρός εκάλεσε την Πετρίναν ένωπιον αυτού.

«Τί έκαμες 'ς το Σαιμπιώ;»

Ειπε προς αυτόν εις τί την είχε μεταχειρισθῆ ο κ. Βουλφράν.

«Ο κ. Φαβρής λοιπόν είχε διατάξη άνοησίες;

— Δεν ειξεύρω.

— Πώς δεν ειξεύρεις, δεν κΰδει λοιπόν το μυαλό σου;

— Βεβαίως δεν κΰδει.

— Κΰδει και παρακΰδει· αλλά δεν άποκρίνεσαι, διότι δεν θέλεις. Μη λησιμονής με ποίον όμιλεις. Τί είμ' εγώ εδΰ;

— Διευθυντής!

— Δηλα δη κύριος, και επειδή ως κύριος, τα πάντα περνούν από τα χέρια μου, πρέπει τα πάντα να ειξεύρω. Όσοι δεν μ' ύπακούουν τους δίδω δρόμον, μη το λησιμονής».

Αυτός ήτο όντως ο άνήρ, περί ου έλεγον αι εργατίδες έν τη συγκατοικία

της κυρής Φραγκίσκας, ο τραχύς κύριος, ο τύραννος ο θελων να είναι το πάν έν τούς εργοστασίους ού μόνον του Μαρwick αλλά και των λοιπών χωρίων, του Σαιμπιώ, του Βακούρ, των Φλεξελών, πανταχού, και εις έν πάντα τα μέσα ήσαν καλά προς επέκτασιν και συντήρησιν της εξουσίας του, εξ ίσου, υπεράνω μάλιστα της του κ. Βουλφράν.

«Σ' έρωτώ τί άνοησιαν έκαμνεν ο Φαβρής» υπέλαβε ταπεινών την φωνήν.

— Δεν ήμπορώ να σας το είπω, διότι δεν το ειξεύρω, άλλ' είμπορώ να σας επαναλάβω τας παρατηρήσεις τας όποιας ο κ. Βουλφράν μ' ειπε να μεταφράσω εις τους μηχανικούς».

Και επανέλαβε τας παρατηρήσεις ταύτας, ουδεμίαν λέξιν άποσιωπήσασα.

«Αυτά ειπ' ελα;

— Όλα.

— Ο κ. Βουλφράν σ' έδωκε να μεταφράσης επιστολάς;

— Όχι, κύριε, μόνον μετέφρασα μέρη της Άγγλικής εφημερίδος και όλόκληρον το έμπορικόν δελτίον.

— Ειξεύρεις ότι αν δεν μου ειπής την αλήθειαν, όλην την αλήθειαν, θα την μάθω χειρογραφα και τότε, ούστ!

Και δια χειρονομίας εκέτεινε την τελευταίαν ταύτην λέξιν, εκφραστικωτάτην ήδη ως εκ της κτηνωδίας της:

«Και διατί δεν θα έλεγα την αλήθειαν;

— Σε το λέγω προς ειδησίην σου.

— Δεν θα το λησιμονήσω, κύριε, σάς το υπόσχομαι.

— Καλά. Τώρα πήγαινε κάθησε εις εκείνο εκεί το θρανίον· αν ο κ. Βουλφράν σε βλήη, θα ένθυμηθῆ ότι σούπε να έλθης».

Περί τας δύο ώρας διέμεινεν επί του θρανίου της, δεν έτόλμα δε να σαλεύση έφ' όσον ο Ταλουέλ ήτο εκεί, ούδε να σκεφθῆ καν, συνερχομένη μόνον δε εκείνος έζηρχετο, αλλά ταρασσομένη αντί να είναι ήσυχος, διότι, ίνα πιστεύση ότι ούδέν είχε να φοβηθῆ τον φοβερόν εκείνον άνθρωπον, ήτο χρεία πεποιθήσεως αθάναδος, ήτις δεν ήτο του χαρακτήρος της. Έμάντευε δε κάλλιστα τί άπήτει παρ' αυτής, τουτ' έστι να γίνη κατάσκοπος αυτού παρὰ τῶ κ. Βουλφράν άπλούστατα, ώστε να τῶ αναφέρῆ πάν το περιεχόμενον έν ταις επιστολάς ας θα ανεγίνωσκε.

Τούτο βεβαίως είχε μὲν κάλλιστα επινοηθῆ προς εκφόβισιν της Πετρίνας, είχεν όμως και το καλόν, ότι υπεδήλωσεν ότι ο Ταλουέλ έγίνωσκεν η τουλάχιστον υπέθεταν ότι αυτή θα είχεν επιστολάς προς μεταφράσιν, τουτ' έστιν ότι ο κ. Βουλφράν θα την παρελάμβανε παρ' αυτῶ, έφ' όσον θα ήτο ο Κλέφτιν άρρωστός.

Πεντάκις η εξακίς βλέπουσα έμφανι-

ζόμενον τον Πέτρον, όστις, δε δεν εξετέλει τα έργα του άμαξηλάτου ήτο κρακεκολλημένος εις την ιδιαιτέραν ύπηρεσίαν του κ. Βουλφράν, ένόμισεν ότι ήρχετο προς αναλήθησιν της, άλλ' αυτος εξηκολούθει διερχόμενος πρό αυτής, μετά σπουδής, έμφροντις, εξερχόμενος εις την αύλην, επανερχόμενος. Μετ' ολίγον επανήλθεν οδηγών τρεις εργατάς, και εισήγαγεν αυτούς εις το γραφείον του κ. Βουλφράν, κατόπιεν δ αυτών εισήλθεν ο Ταλουέλ. Ίκανή ώρα παρήλαθε, διακοπτομένη ενίοτε υπό κρωγών έρχόμενων εις αυτήν οσάκις η θύρα του προδόμου ήνοιγετο. Προφανώς ο κ. Βουλφράν είχε πΰσαν άλλην ασχολίαν η να φροντίξη περί αυτής η καν να ένθυμηθῆ ότι αυτή ήτο εκεί.

Τέλος οι εργατάι ανεφάνησαν συνουθεύμενοι υπό του Ταλουέλ· δε το πρώτον διήλθον εις τον τολμηρόν βάδισμα ανθρώπων έχόντων άπόφασιν ακράδαντην να μη υποχωρήσωσι, νυν δε η σιάσις αυτών ενέβαινε δυσάρεσκίαν, άμηχανίαν, ένδιασμόν. Εξερχόμενους εκράτησεν αυτούς ο Ταλουέλ δια χειρονομίας:

«Σας ειπεν ο κύριος άλλο τι παρ ε,τι εγώ σας είχα ειπή; Όχι, δεν έν αλήθεια; Μόνον ότι σας το ειπε ολιγώτερον μαλακά παρ' ε,τι εγώ, και είχε δικαίον.

— Δίκαιον!, ανεφώνησαν, α! δυστυχία.

— Μη το λες αυτό, κύριε Ταλουέλ.

— Ναι, θα το είπω, επειδή είναι αλήθεια. Έγώ είμαι πάντοτε υπέρ της αληθείας και της δικαιοσύνης. Η θέσις μου είναι ανάμεσόν σας και του κυρίου, και ουτε προς το μέρος σας κλίνω ουτε προς το μέρος του, εγώ είμαι με το μέρος μου και αυτό είναι το μέσον. Όταν έχετε δικαίον, το αναγνωρίζω, όταν έχετε άδικον, σάς το λέγω. Σήμεραν έχετε άδικον. Αι άκαιτήσεις σας δεν έχουν ποῦ να σταθούσιν. Σας σπαράγγουν και δεν βλέπετε ποῦ σας πηγαίνουν. Λέτε και καλά πως ο κύριος σας έμπαλλεύεται, αλλά εκείνοι όμως πού σας βάζουν να κάμνετε αυτά που κάμνετε, αυτοί σας εκμεταλλεζονται. Τουλάχιστον ο κύριος σας δίνει και ζητε, αυτοί θα σας κάμουν να φοβησεται της πείνας σεις οι ίδιοι, αι γυναίκες σας και τα παιδια σας. Τώρα θα γίνη όπως θα το θέλησετε· είναι δική σας δουλειά, δεν είναι δική μου. Έγώ θα τα καταφέρω με νέες μηχανές που θα είναι έτοιμες εντός οκτώ ημερών και θα κάμνουν την εργάσιαν κάλλιτερον από σας, ταχύτερα, οικονομικώτερα και χωρίς να χάνη κανείς τον καιρό του να συζητῆ μαζί της—και δεν είναι μικρόν πράγμα, δεν είναι αλήθεια; Και όταν κρεμάσετε την γλώσσάν σας και γυρίσετε πάλιν εδΰ με καταβιάσμε τ' αυτιά, η θέσις σας θα είναι πισμένη,

δαν θα έχουν πλέον την ανάγκην σας. Όσα χρήματα εδοξέσω εις τας νέας μου μηχανάς θα τα εισπράξω πολυ σύντομα. Αυτό είναι· τα πολλά λόγια εινε τρώχεια.

— Αλλά...

— Αν δεν εκαταλάβετε, δεν θα χασημερω να σας άκούω».

Και οι μὲν τρεις εργατάι ούτως άκοπεμθέντες, απήλθον κΰπτοντες την κεφαλήν, η δε Πετρίνα εξηκολούθει περιμένουσα έως οῦ ο Πέτρος, έλθών παρελάθει αυτήν και εισήγαγεν εις εύρύχωρον γραφείον, ένθα εύρε τον κ. Βουλφράν καθήμενον πρό μεγάλης τραπέζης, ην εκάλυπτον έγγραφα πιεζόμενα δια πιστρων· εκαστον πιστρον είχεν άνάγλυφον γράμμα του άλφαβήτου, ίνα τα αναγνωρίζῆ η χειρ αντί των οφθαλμών, συσκευαί δε ηλεκτρικαί και τηλεφωνικαί κατεχον έν των άκρων της τραπέζης.

Ο Πέτρος δεν άνήγγειλε την Πετρίναν εισελθούσαν, αλλά κλείσας την θύραν αφήκεν αυτήν έν τῶ γραφείω και απήλθεν. Περιμένουσα ολίγον ένόμισεν ότι ώφειλε να αναγγείλῆ τῶ κ. Βουλφράν την παρουσίαν της.

«Είμαι η Χρυσούλα, ειπε.

— Σ' εγνώρισα από το βήμα σου· κλησίσας και άκουσε. Όσα μ' έδιηγήθης περί των δυστοχιών σου και η δραμηριότης την όποιαν έδειξες, με συνεκίνησαν υπέρ σου. Αφ' έτέρου με ήρεσεν η εύφυία την όποιαν έδειξες και ως άριμνηνεις των μηχανικών και εις τας μεταφράσεις τας όποιας μου έκαμες. Αφ' ότου η ασθένειά με κατέστησεν άόμωτον, έχω χρεία άνθρώπου ο οποίος θα βλέπῃ αντί μου και να ειξεύρῃ να παρατηρῆ, τι του δείξω και προς τούτοις να μου εξηγήῃ, τι του φαίνεται παραξενον. Ηλιπιασά ότι ο Πέτρος θα ήτο ο άνθρωπος τον όποιον ζητώ, διότι και αυτος είναι έξυπνος, αλλά πίνει και τον άπεκτηνωθῆ, ώστε μόνον ως άμαξηλάτης είναι χρήσιμος και πάλιν κατ' επείκειαν. Λοιπόν θέλεις να λάβης την θέσιν την όποιαν ο Πέτρος δεν έφάνη άξιος να λάβῃ; Και έν πρώτοις θα έχης ενενηνόντα φράγκα τον μήνα και δΰρα, εαν, ως έλπίζω, μείνω εύχαριστημένος».

Πυγμομένη υπό της χαρῆς η Πετρίνα ίστατο άναυδος.

«Δεν λέγεις τίποτε;

— Ζητώ να εύρω λόγους να σας εύχαριστήσω, άλλ' η συγκίνησις μου και ηταραχή μου είναι τόση, ώστε δεν εδρίσκω... Δεν πιστεύετε...»

Βεβίως δε υπολαβών ειπε:

«Πιστεύω ότι τῶ δντι είσαι συγκινημένη, η φωνή σου με το λέγει, και χάρω πολυ, διότι τουτο είναι ύποσχεσις η,θα πράξης, τι δύνασαι δια να μ' εύ-

αρεστήσης. Τώρα και άλλο' έγγραφες εις τους συγγενεις σου;

— Όχι, κύριε, δεν είμπορέσα, δεν έχω χαρτί...

— Καλά, καλά· θα είμπορέσης· εις το γραφείον του κ. Κλέφτιν, εις το όποιον θα μείνης έως ότου εκείνος ιατρευθῆ, θα εύρης, τι σου χρειάζεταιται.

Όταν γράψης πρέπει να ειπής εις τους συγγενεις σου την θέσιν την όποιαν έχεις εις τον οίκον μου, και εαν έχουν να σου προσέφουν τι καλλίτερον, θα σε κάλέσουν να υπάγης, ει δε μή, θα σε αφήσουν εδΰ.

— Βεβαίως θα μείνω εδΰ.

— Αυτό φρονώ και εγώ και πιστεύω ότι τώρα τουτο είναι το καλλίτερον εις σε. Έπειδή δε εις το εξής θα ζῆς εντός των γραφείων και θα είσαι εις σχέσιν προς τους υπαλλήλους, προς τους όποιους θα έβρης τας διαταγας μου, και επειδή θα εξέρχεται μαζί μου, δεν είμπορείς να φοβῆς τα φορέματα της εργάτιδος, τα όποια μάλιστα, όπως μ' ειπεν ο διευθυντής, είναι άποκαωμένα...»

— Είναι κουρέλλια· αλλά σας βεβαίω, κύριε, ότι δεν είναι ουτε από όκηνηριαν, ουτε από άμελειαν.

— Μη υπερασπίξης τον εαυτόν σου. Αλλά τέλος πάντων επειδή πρέπει να άλλαχθούσιν, θα υπάγης εις το ταμείον και θα σου δώσουν σημείωσιν ν' αγοράσης από το έμπορικόν κατάστημα της κυρίας Λαγάλ, τι χρειάζεταιται, φορέματα, ασπρόβρουχα, καπέλλον, υποδήματα».

Η Πετρίνα ήκρατο ως εαν την έλάλει αντί γέροντος τυφλού και σοβαροῦ, εύμορφος Μοίρα κινούσα υπεράνω αυτής την μαγικήν της ράβδον.

Ο κ. Βουλφράν ανεκάλεσεν αυτήν εις το είναι:

«Είσαι έλευθερά να εκλέξης, τι θέλῃσης· αλλά μη λησιμονήσῃς, η εκλογή σου θα με διαβεβαιώσῃ περί του χαρακτήρος σου. Πρόσεχε εις τουτο. Σήμεραν δεν θα σε χρειασθῶ. Εις αύριον.

(Βεβαια συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1.

Παιδί που έχει κεφαλή ποίνε μυαλό γεμάτη, μεγάλα λόγια δεν λαλει, μεγάλα έργα πράττει.

2.

Πλούσιο σπάταλο 'ς το δρόμο ειδα να κακοπερνά· τον φτωχό τον οικονομόμο δεν τον ειδα να πεινά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Έξ ανεκδότου συλλογής]

Η ΒΡΟΤΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΘΕΝΙΑΣ

(Συνέχεια και τέλος· (σε σελ 227)

— Ίβραήμ-μπεή-Σεφῆ, άπεκρίθη ο φυγάς άνορθωθείς υπερηφάνως και δείξας εις τον φιλοσοφόντα αυτόν μέτωπον ήσυχον, πρόσωπον άτρόμητον.

— Ίβραήμ-μπεή-Σεφῆ! ο δολοφόνος του πατρός μου! άνέκραξε ο Γεζιδ αναπηδήσας και ζητών το γιαταγάνιον του. Και ήλθες κάτω από την στέγην μου να στεγάσης το κατηγορούμενον σου μέτωπον, το κατώφλιόν μου ήλθες να πατήσης, άθλιε κακοῦργε!

— Γεζιδ, απήτησεν ο Ίβραήμ, με τόνον ήσυχον και σοβαρόν, ειξεύρεις ότι δεν σ' εγνώρισα όπως και σῦ δεν εγνώρισες εμέ· Απλως λοιπόν η τύχη μ' έφερεν εδΰ... Είμπορούσα ακόμη να σου ειπω, ότι αν εφόνευσα τον πατέρα σου, πρό πέντε ετών εις την Ύμεμένη, τον εφόνευσα εις ανοικτόν πόλεμον, εις μάχην κανονικήν. Αι δύο φυλαί μας έπιλονίκουν περί της διανομής πλουσίας λείας, η όποια άπετελείτο από πολυτίμα ύφασματα, λαμπρούς ήππους και άίχμαλώτους. Είμαι φονεύς, είναι αλήθεια, άλλ' όχι και δολοφόνος. Αλλ' ας τ' αφήσωμεν αυτά. Πάρε το αίμά μου, εθαρέθηκα τον άγώνα και την ζωήν. Ο πατήρ σου το διατάττει, να η κεφαλή μου, κτύπα! Δεν θ' άκούσης καρμίαν μομφήν, κανέν παραπόνον, κανένα στεναγμόν.

Αλλ' ο Γεζιδ, έσχευεν άνω κάτω με οφθαλμούς σπινηθροβολούντας, άτριος και πελιδόνος, σείων πυρετωδώς το γιαταγάνιον του, κεραυνοβολών δια του βλέμματός του τον γουνοπετή ξένον· άλλ' έπειτα εκλίνε το μέτωπόν του εις το έδαφος, έτρεμεν, έκραλεν, ώλόλυζεν, αλλά δεν ύψωνε την χείρά του να κτυπήσῃ.

Ο πατήρ μου! ο πατήρ μου! έφέλλιζεν· αυτός τον όποιον τόσον αγαπούσα· του όποιου ο θάνατος μου κατέξοχισε την καρδίαν μου. Αυτός τον όποιον ώρπίσθην να εκδικήσω, του όποιου τον φονέα ζήτηουν τόσον καιρόν και ήλπίζον να τιμωρήσω!

Έξαφείς δε υπό των άναμνήσεων τούτων, αι όποια ανεβίβαζον το αίμα εις το μέτωπόν του και τον άφρον εις το στόμα του, ώρμησεν ύψωμένον κρατών το γιαταγάνιον κατά του Ίβραήμ δια να τον κτυπήσῃ.

Αλλ' ο βραχίον του κατέπεσεν άδρανής, κάτωχρος δε και με χείρας τρεμούσας ώπισθοχώρησεν.

— Άθλιε! δολοφόνε! λιτήριε! Έκαθισες εις την έστίαν μου. Έμοιράσθης μαζί μου το ψωμί και το άλας. Δεν είμπορώ λοιπόν να σε φονεύσω. Πρέπει να σε σεβασθῶ και να σε προστατεύσω· είσαι ξένος μου... Και έν

τούτους σε μισώ, σε καταρώμαι, ω μισητότερε των εχθρών μου!...

Ούτω ο Γεζιδ άσθμαίνων, φρικτών ήγωνία μεταξύ της νικητής φιλοστοργίας και του σεβασμού προς τον νόμον...

Επί τελους συναίσθανθεις ότι έπρεπε να λάβη ανδρικήν άπόφασιν, έπλησίασε προς τον εχθρόν του με χείλη τρέμοντα άκόμη, αλλά κρατών την αίχμήν του γιαταγανίου προς τα κάτω...

Διά να μάθω ποιον είνε το καθήκόν μου, τί πρέπει να πράξω, θα υπάγω να έρωτήσω τον Θεόν... θα υπάγω να προσέσω εις αυτόν και να του ζητήσω συμβουλήν...

Πώς να φύγω και του να υπάγω όπως είμαι άποκακωμένος, έλειπνός και άθλιος; ή κάμηλός μου είνε εις τους σταύλους σου κοντά εις τας ιδικάς σου...

Διά να σου άποδείξω ότι δεν έχω σκοπόν να δραπετεύω, θα σε συνοδεύω και έως εις το τέμενος... Κ' εγώ θα παρακαλέσω τον Θεόν... άποφασισήν περι της τύχης μου...

Ο Γεζιδ άδυνατών να όμιλήση εκ της συγκινήσεως, ένευσεν ότι παραδέχεται, και οι δύο διελθόντες την αύλην εξήλθον εις την όδον και μετ' όλίγον έφθασαν εις το τέμενος το όποιον δεν άπέχε...

Αφήσαντες έξω τα σανδάλια των εισήλθον δια μικράς πύλης εις το έσωτερικόν του οικοδομήματος, το όποιον άκετελείτο από πελώριον θόλον ύποβασταζόμενον, και στηριζόμενον υπό κίωνων παντοειδών οτινας άπετέλουν στοάς μυστηριώδεις...

Εντός του τέμενος ύπήρχον διάφοροι κόγχαι έν αις εύρίσκονται οι τάφοι ανδρών τιμημένων ως άγιών υπό των Αράβων... Δι κόγχαι αύται ήσαν έστολισμένα μετá μεγάλης χάριτος και πολυτελείας...

Ενώπιον του τάφου ενός τοιούτου άνδρός, όνομαστού άλλοτε δια την σοφίαν και τας αρετάς του, έγονυπέτησεν ο Γεζιδ, στηρίζων το μέτωπόν του επί του έδάφους... Πλησίον του ίστατο ο Ίβραήμ, κλίνων την κεφαλήν, περιμένων να άποφασισθή ή ζωή του...

Αρκετήν ώραν διήρκεσεν ή προσδοκία αύτη, ή αγωνιώδης... έπειτα ο Γεζιδ άνορθωθείς έκαμε γεύμα έν τον Ίβραήμ... Ούτως τον ήκολούθησεν έν σπουδή, διότι ο ιερός θόλος δεν έπρεπε να άκούη λόγους κατάρας και μίσους...

θον εις την όδον, ο Γεζιδ ώχρός και τρέμων άκόμη ειπεν εις τον εχθρόν του: — Ο πατήρ μου με ώμίλησεν εκ του τάφου...

Μοι ειπεν ότι ή εκδίκησίς μας πρέπει να σταματά εις το κατώφλιον της οικίας μας... Το διήλθες το κατώφλιον τουτού... Επί του παρόντος μοι είσαι ιερός... Αλλά φύγε, άπομακρόνηθι, να μη σε επανίδω... Νά, πάρε αυτό το βαλάντιον... είνε γεμάτο χρυσά νομίσματα και θα σε βοηθήσουν να φύγης...

Ο Γεζιδ ταύτα λέγων άπεμακρόνηθ ταχέως, στρεφόμενος ένιστε με άπειλητικής χειρονομίας προς τον Ίβραήμ, όστις παρατήρει ένεδος το προς αυτόν ριφθέν βαλάντιον...

Μετ' όλίγον έφάνησαν οι ύπηρέται του Γεζιδ φέροντες την κάμηλον του Ίβραήμ... Εθίκαν το βαλάντιον εις την χερά του, τον έβούθησαν να αναβή εις την κάμηλον, ο δε δυστυχής, άθλιώτερος άκόμη και περισσότερον άηλιτισμένος, συντετριμμένος από το βάρος της ήρωικής εκείνης εκδικήσεως, άπεμακρόνηθ βραδέως, έπιστρέφων εις την έρημον...

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΕΝΟΣ

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΣΠΑΛΑΞ

Μίαν ήμέραν ήλθεν εις το βάθος ενός πυκνού δάσους έν ζεύγος αετών και έκτισαν την φωλεάν των επί της κορυφής μιας παμπάλαιας δρυός... Εσυλλογίζοντο δε και οι δύο πως θα αναθρέψουν τα μικρά, τα όποια έμαλλε να γεννηση ή θήλεια μετ' όλίγον, ότε εις ασπάλαξ άκούσας τα σχέδια αυτά τους έσυμβούλευσε ταπεινάς να εκλέξουν άλλο μέρος δια κατοικίαν...

Ο ύπερήφανος όμως αετός δεν κατέδεχθη νακούση την συμβουλήν ενός ασπάλακος... Αύτός, ο όποιος πετá εις τα ύψη του ούρανού και βλέπει τον ήλιον, να περιμένη οδηγίας από έν τυφλόν ζών το όποιον κατοικεί μέσα εις μίαν τρύπαν της γής!

Εν τώ μεταξύ έγεννήθησαν τα μικρά... ο δε αετός περιέτρεχε τα ύψη ζη-

τών τροφήν... Ημέραν τινά έφερε πολλήν τροφήν εις τα τέκνα του... αλλά ή βλέπει; Η μεγάλη δρυς έπεσε και τα τέκνα του και ή σύζυγός του ήσαν χαμαί και εξέπνευσαν...

Ο αετός κλαίει την δυστυχίαν του... Σκληρά τιμωρούμαι δια την υπερηφάνειάν μου... αλλά ποιος να φαντασθή ότι έν τόσον ταπεινόν ζών ήδύνατο να μοι συμβουλεύση τόσον όρθον πράγμα...

Α! άποκρίνεται εκ της όπης του ο ασπάλαξ... Αν μ' έπεριφρόνεις όλιγώτερον, θα είχες ειπεί ότι εγώ ζών υπό κάτω από την γήν έχω έδω την κατοικίαν μου και είδα ότι ή ρίζα του μεγάλου δένδρου είχε σαπίση... Όσοι είνε χαμηλά βλέπουν πράγματά που δεν τα βλέπουν όσοι είνε ύψηλά...

Όταν μās συμβουλεύουν, δεν πρέπει να παρατηρώμεν αν ή συμβουλή μās δίδεται από ύψηλά ή χαμηλά... πρέπει να παρατηρώμεν τί αξίζει και όχι ποιος την δίδει...

[Κατά τον διάσημον ρώσον μυθογράφον ΚΡΙΑΩΦ]

Η ΓΡΥΝΙΑΡΑ

Και τώρα, κοίτλα, σιωπή! Πεινάς; Διψάς; Νυστάζει; Όχι. Λοιπόν είν' έντροπή να κλαίς και να γρυνιάζης...

Κανέναν έχει και δουλειά, Σαρόναι... πλέκει, ράπτει και ή συγνή ή άγκαλιά κάθε παιδί το βιάπτει...

Γιά τοúτο άκου να σε πώ, μην τρώγεται για χάδια... Κι' εγώ τα χάδια τ' αγαπώ μά πρέπει ναμαι κι' άδεια...

Τό ξέρεις πως είν' έντολή άπ' το Θεό δοσμένη: 'Αστ' της μαμμás τή συμβουλή κανέναν να μη βγαίνη;

Λοιπόν εγώ ή σπλαγγνικιά μαμμά σε συμβουλεύω, να μη μου γίνεσαι κακιά... Σάν βλέπεις και δουλεύω...

Σάν βλέπεις και συνομιλώ και μ' άλλαν επισκέψεις μη κάμνης τότε όδν τρελλό, μη θες να όρμητελέψης...

Γιατ' όσο και αν σ' αγαπώ σου βιάζω τα μποτινια, μέσα ε την κόυνια σε σκεπώ και σου περνά ή γρύνια...

G. M. BIZYNGOS [Έξ άνεκδότης συλλογή]

ΤΟ ΕΞΑΦΝΙΚΟ ΛΟΥΤΡΟ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τι ζέστη αύτας τας ήμέρας, α! Όποιος τύχη να είνε έξω προς το μεσημέρι δεν βλέπει την ώρα πότε να έπιστρέψη εις το σπίτι του... Αι άκτίνες του ήλιου πίπτουν επάνω εις το κεφάλι ώσαν λυωμένο μολόδι... Η άντηλιά των μαρμαρίνων κτιρίων βασανίζει τα μάτια... Αμα ιδή κανεις καμμιά λωρίδα σκιás κοντά εις ένα τοίχον τρέχει εκεί μην είνε ή ζέστη όλιγώτερη...

Εις τα σπίτια μέσα είνε σκιά... τα παράθυρα είνε κατάκλειστα... αλλά δεν είνε δροσιά... ο ιδρώς τρέχει από τα μέτωπα... και όλοι συλλογίζονται με πόθο όλίγη δροσιά κάτω από το πυκνόν φύλλωμα ενός δένδρου εις την έξοχήν, ή σιμα εις την άκρογιαλιά του φυσά... ο δροσερός ο μπάτης...

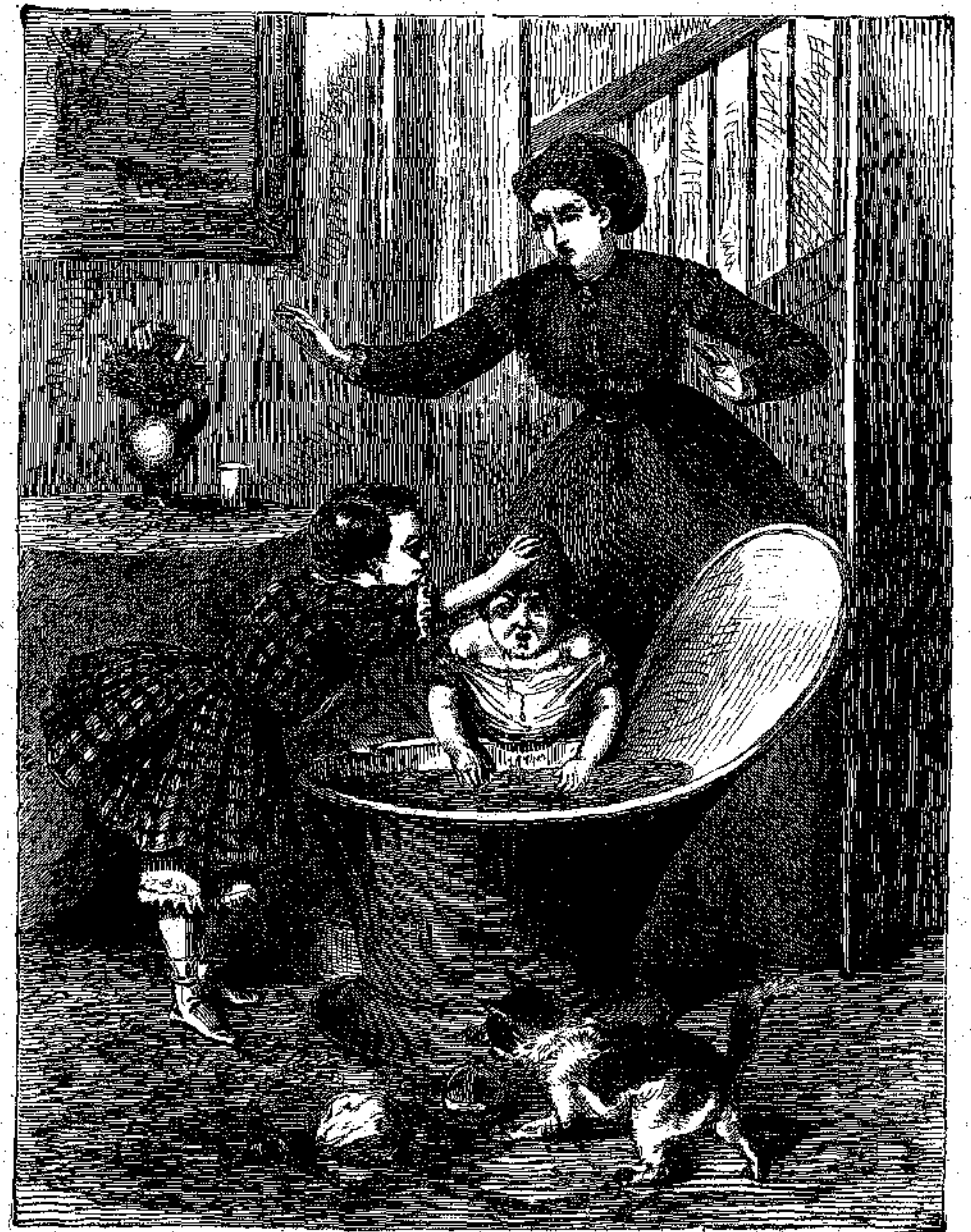
Εις την θάλασσα δροσίζει κανεις και το σώμα του και άφίνει μέσα εις το καθαρό κύμα την ζέστην και την κούρασι και βγαίνει δροσερός...

Τά λουτρά όμως δεν γίνονται μόνον εις την θάλασσαν, γίνονται και εις τα σπίτια... και κάποτε γίνονται την ώρα που δεν πρέπει...

Ο Τάσος — μή τον βλέπετε που φορεί φουστανάκι, είνε άγόρι — βλέπει κάθε πρωί τον πατέρα του που κάνει ψυχρολουσία... βλέπει ότι βάζει το σφουγγάρι επάνω εις το κεφάλι του και το νερό πίπτει εις όλον το σώμα του...

Προχθές το μπάνιο, γεμάτο νερό, ήτο εις το δωμάτιον όπου κάμνει ο πατέρας του το λουτρόν... Ο πατέρας του είχε πάγη εις το γραφειον και ή μητέρα είχε εργασίαν...

Ο Τάσος είχε φορέση το φόρεμά του, άλλ' ο μικρός Τοτός ήτο άκόμη με τα νυκτικά του... Και

καθώς τον είδε να έμβαλνη εις το δωμάτιον εκείνο ο Τάσος ήθέλησε να δοκιμάση τι ώραίο πράγμα είνε ή ψυχρολουσία... ήθέλησε να την δοκιμάση όμως όχι εις τον έαυτόν του αλλά εις τον Τοτόν...

Επήρε το σφουγγάρι και έμπρός μία, δύο, τρεις έπερνε νερό από το μπάνιο και το έστιβε επάνω ε το κεφάλι του Τοτοδ... έκαμε το πουκαμισάκι του μούσκεμμα... ο δυστυχής Τοτός άρχισε να μην ήμπορη να αναπνήη και έβαλε τες φωνές...

— Μητέρα, θα πνιγώ!

Τρομαγμένη έτρεξε εις το δωμάτιον ή μητέρα... Το άστοίο του Τάσου του έβγηκε ξυνό... Δια να μή τον εκθέσω, δεν λέγω τί έπαθε... όπως δήποτε όταν γίνεται λόγος δια έξαφνικά λουτρά αλλάζει όμιλίαν...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸν Κοιτικακαρὰλῆν ἀνηγγείλαν ἔτι ὁ φίλος του Σαπιακαράδης ἀπέθανε πρὸ δέκα ἡμερῶν.

— Ἀδύνατον! ἀπαντῶ, νὰ του συμβῇ τέτοιο δυστύχημα καὶ νὰ μὴ μού το γράψῃ ἀμέσως ὁ ἴδιος ἀδύνατον!

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀγγελουλοῦδου Ἀθηναῖο *

Ἡρώτατο ὁ λαμαρκὸς Μανωλάκης :

— Τί διαβάζεις μὲ μεγαλύτεραν εὐχαριστήσιν, Μανωλάκη;

— Ἐγώ ; τὸν καταλόγον τῶν φαγητῶν.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Τηλεμαχίου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 29 Ἀυγούστου ε.ε

666. Στοιχειώδης γράφος.

Ἄκουσέ με : ἂν θελήσῃς α νὰ γράψῃς, δ νὰ σβύσῃς, ἕνα ἥμισυ θ' ἀρήσῃς εἰς τὸν Ἄδην νὰ πηδήσῃς.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Μαντιῶν τῶν Δελφῶν

667. Στοιχειώδης γράφος.

Εἶμαι πόλις, ἀλλὰ μόλις μου ἄλλῃ τὴν οὐρά μου— μὴ τρομάξῃς— συμφορὰ μου!

εἶμαι μιά ἀπ' τὰς τροφὰς καὶ ἂν μ' εὐρῆς ἴδῃ με φῆς.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἁλάου Χελιδῶνος

668. Ἀνεγίμα ἀνηρωδῆς

Χιλιετήρητο λαγῆν Νερό παίρνει, φέρνει, δίνει.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Θερασβοῦλου Θ. Ζωτοπούλου

669. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕκκτον ἔτους γάμους θ'

[ἀπαντήσῃς.]

Τὸ δεύτερον δὲ ἴσκιον σημαίνει τὰς ἀρνήσεις.

Τὸ τρίτον εἶνε ἄλιον μεγάλης ἐκστρατείας.

Τὸ κεντρικὸν εἶνε πτηνὴν μεγάλης ὠφελείας.

Ἐἶδος ἀνθρώπου, φίλου, τὸ πέμπτου μουσημαίνει, τὸ ἕκτον δὲ, ὡς πάντοτε, ἀνεωνομία μένει.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Παναγιώτου Π. Πιερίτου

660. Ἄσπῆρ.

Νάντικατασπαθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡσεὶ νάναγινοῦσκαται ὄρισον τὸ ὄνομα θεός, καθένας τὸ ὄνομα βασιλέως τῶν Περσῶν καὶ διαγωνίως νήσος τῆς Ἀρρικῆς καὶ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Οὐρανίου Σ. Δεσφίλα

661. Τρέγωνον.

Μέρος τι μέγιστον τῆς γῆς τὸ πρῶτόν μου ση— [μαίνει, Ζῶν τι χρησιμὸν πολὺ τὸ δεύτερόν μου εἶνε. Δύναμιν δὲ ἐκ τῶν πολλῶν τὸ τρίτον μου ἐμπαίνει. Τὸ τέταρτον ἐάν χαθῇ, ἐκλείπειν αἱ Ἀθῆναι, Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀποσφ τῶν Χιωνοστῆδων Ὁρίων

662. Κυβόλεξον.

Νὰ σχηματισθῇ κυβόλεξον εἰς τὸ ὅποιόν νὰ περιέχεται ἡ ἔρως.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Α. Χριστοφίδου

665. Πυραμῆς.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντικατασπαθῶσι διὰ γραμμάτων, ὡσεὶ νάναγινοῦσκαται τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος· αἱ δὲ δέκα στήλαι τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ δὲ σχηματίζων ἐπιπέδον τοῦ Ποσειδῶνος, αἱ ἀνωτέρω δέκτῳ ἀσθένειαν, αἱ ἀνωτέρω ἑξ ἕξων, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρα ἐπιρρημα καὶ αἱ ἀνωτέρω δύο πρόθεσι.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἐπαμεινῶδα τοῦ Θεβαίου

662-667. Μαγετικὸν γράμμα.

Αἱ ἀντικαταστάσεις τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουν ἄλλας τῶσας λέξεις. πτέρυξ, ἄχρως, ἠλίκος, ἱππος.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀττικῆς Νικτῶς

663. Διπλῆ ἀκροστοιχῆς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποστέλουσι τὸ ὄνομα ἐπαρχίας τῆς Τουρκίας, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως τοῦτο ἀναγινοσκόμμενα, τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

1, Ἀρχαῖος ποιητής. 2, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος.

3, Δένδρον καρποφόρον. 4, Ἀρχαῖος ἀρχιτέκτων.

5, Ἐξοχὸς ζωγράφος. 6, Ῥωμαῖος λυρικὸς ποιητής. 7, Μαλακώδερμον.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀγγελουλοῦδου Ἀθηναῖο

669-670. Κακρωμμένα δνόματα ἰνυμένων.

- 1. Ἡ ἀκρσία εἶνε πάθος ἐπικίνδυνον. 2. Ἡ ἐν Ἐφέσῳ εἰκὼν οὖν Ἀλεξάνδρου περισταaney.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀτρομάου Ὑψηλῶνος

671. Φωνηεντολόγιον.

δς-λθρς-τ-μ-πρην.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Δουραῖου Ἰωάννου

672. Ἑλλησποσόμφωνον.

Θ-ω-ου-σου-σορε-οι-ειε-αωο-αωο.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Κικελίου

673. Γρίφος.

Τάχ' ἄλλ' ὠχρὸν ὡς : λύει.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου Μ. Χερσῆτι

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 24 Ἰουνίου ε.ε.

540. Σῶμα (Σ-Μ).—541. Διάδρομος (διὰ δρόμος).—542. Ἐκαστον, ἑκατόν.—543. Κλάος, ἀκός.—544. Τὸ στόμα.—545. Τὸ φάλλοδ.

Table with 2 columns: 546. B and 547. M. It lists various Greek letters and combinations like ΙΟΩ, ΣΟΔΩΝ, ΘΕΟΓΝΙΣ, ΗΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ, ΙΘΩΜΗ, Α, ΤΟΥΤΟ, Ι, ΑΘΗΝΑ, Α, ΗΜΕΡΑ, Σ.

548. Ὁ ἀριθμὸς 28 (1+2+7+14=28).

549. Ὑδρα, Ἴος, Ὑδρατος.—550-551. Λονδῶν. 2. Ἀθῆνα.—552—556. Ἡ ἀλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος ε, αἱ σχηματίζμενα λέξεις εἶνε: νεκρὸς, ἐπίκουρος, λαία, κίρως, στέαρ.—557. ΘΗΡΑΙ. (1, θ, βαί. 2, Ημερὰ. 3, ΒασδαΒ. 4, ΑρροδιΗ. 5, Ιάρεθ.—558. Μὴ θεωρεῖ φίλον ἐκείνον οὐκ ἐπικρατεῖ πάσας τὰς πράξεις σου.—559. Τὸ ἀποφύγγε τὰς πράξεις δι' ἃς κατακρίνεις τὸ ἄλλους, θέλεις ἀποκτείνῃς καλὸν ὄνομα.—560. Μισοὶ ἀδικίαν ὁ Κύριος.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἐνώρη, εἰς τὰς διακοπὰς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπωσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοῦς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμήσῃ τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσήλικα τέκνα του, ἀφῶ ὄχι μόνον τερπνότερον καὶ καταλληλότερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλώσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθηνότερον;—Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 3,50 ἕκαστος προδίδονται τώρα εἰς τιμὴν ἀπίστεύτως εὐθηνὴν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. 20. 1 διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ—ἐλευθέρῳ θαυδρομικῶν τελέων—

οἱ ἐξῆς 17 τόμοι τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος}, 20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος. Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαγοράμενοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηπτημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου} καὶ 14^{ου} τόμου πρὸς φρ. 2,30—τοῦ 10^{ου} φρ. 4—καὶ τοῦ 2^{ου} φρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθυνδῶν ἐξαγοράμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος κοστίζει δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελεῶν ἀποτελεῖ βιβλίον ἐκ μεγάλων εἰκόνων 192, ἐμπεριέχοντα, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικιλίας, ἐξῆς ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδασκτικῆς ὕλης, καὶ τῆς ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα :

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ῳ τόμῳ.—Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφῶνες, ἐν τῷ 7^ῳ καὶ 8^ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἥρωας, ἐν τῷ 10^ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβωμά, ἐν τῷ 11^ῳ.—Ὁ Παιὴν Καστέρας, ἐν τῷ 12^ῳ, 13^ῳ καὶ 14^ῳ.—Τὸ Κεράνιον, ἐν τῷ 13^ῳ καὶ 14^ῳ.—Αἱ Διετικὲς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ῳ καὶ 16^ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ῳ καὶ 18^ῳ.—Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19^ῳ καὶ 20^ῳ.—Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20^ῳ.—Οἱ Καλοὶ ἀνθρώποι ἐν τῷ 21^ῳ.—Ὁ Μικρὸς λόβος, ἐν τῷ 22^ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροθινῶνος, ἐν τῷ 23^ῳ καὶ 24^ῳ.

Παραγγεῖλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (ἀετιῶ καὶ εἰς γραμματικὸν σήμα παρὰς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημῆς, κατ' εὐθερίαν :

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου, ἀριθ. 119. Εἰς Ἀθῆνας

Ἐκ τῶν τυπογραφεῖων τῶν κατωτέρωθεν Ἀντικ. Κωνσταντινου 1895—3717.